

NICOLAI SKJOLDBORG ISAKSEN

Nicolai Skjoldborg Isaksen er født og opvokset i Nors nær Thisted, men flyttede til Aarhus for at forfølge universitetsdrømmene. For Nicolai er Aarhus fyldt med blandede følelser – det er her, han håber at slå rødder, men det er også her, hans storebror for få siden tabte kampen mod kræften.

Mit navn er Nicolai Skjoldborg Isaksen og jeg er 24 år gammel. På nuværende tidspunkt studerer jeg Kulturhistorie ved Aarhus Universitet. Jeg har et meget nært og særligt forhold til det at bo i Aarhus og jeg vil her fortælle om hvordan byen har præget mit liv på både godt og ondt.

Jeg er fra en lille by ved navn Nors, som ligger udenfor Thisted i Nordvestjylland, hvor jeg opvoksede med mine forældre og to brødre. Sammen med min kæreste Karítas flyttede jeg til Aarhus i juli 2012 for at forfølge universitetsdrømmen ligesom så mange andre fra Thisted. Vi flyttede ind på Ladegaardskollegiet i Skejby i en toværelses lejlighed der, ifølge papirerne, skulle være 41 kvadratmeter. Dette skulle imidlertid vise sig at være inkluderet

vores gangplads og opbevaringsrum, så selve lejligheden var kun omkring 30 kvadratmeter i sig selv. Jeg husker glædeligt vores kollektive rus over at være flyttet til storbyen og alle de muligheder denne måtte repræsentere for vores samliv. Der var de tidlige glade aftener efter vores indflytning, hvor vi sad på gulvet i vores møbelløse hjem og spiste aftensmad over stearinlys i den nærmest lysløse lejlighed. Vi skabte vores hjem her i Skejby's udkant, hvor vi har gjort os mange uvurderlige venskaber med de dejligste mennesker. Desværre var det ikke den tomme studielejlighed, som skulle skabe grobund for Karítas og mine drømme, der var mit første møde med Aarhus, omend jeg ville ønske at det var.

Mine teenageår hjemme i Thy var i høj grad præget af at min ældste storebror Daniel fik konstateret leukæmi tilbage i 2007. Daniel selv boede allerede i Aarhus på dette tidspunkt, da han fik konstateret kræft. Denne meddelelse slog min familie omkuld og sygdommen førte et længere hospitalsophold i Aarhus med sig. Efter adskillige omgange af kemoterapi fik lægerne vristet ham fri fra kræftens kløer. Det skulle desværre vise sig at være en stakket frist, da han igen i 2011 fik konstateret at kræften boede i hans krop, som en ubuden gæst der stjal hans ressourcer. Lægerne foretog en knoglemarvstransplantation i håbet om at dette ville stoppe kræften for bestandigt. Desværre måtte lægerne i 2014 konstatere at Daniel var terminal i en alder af 28 år. Han kom på hospice i Brabrand, hvor han sov stille ind den 30. september 2014.

Man kan måske spørge sig selv om hvorfor jeg fortsat har valgt at bo i Aarhus når byen har disse konnotationer for mig og jeg må indrømme at det helt bestemt også var svært at være her i tiden efter hans død. Samtidig huser Aarhus også nogle af mine bedste minder med Daniel, med Karítas og til stadighed med min yngste storebror Simon, som jeg også ser ofte her i byen.

For mig er det vigtigt at huske på at jeg sammen med Karítas har et utal af gode minder med Daniel, hvad enten det er mindet om de hyggelige middage vi delte sammen i Skejby, hvor vi snakkede om alt mellem himmel og jord, eller de tidlige morgenstunder vi delte på Lagkagehuset i M.P. Bruuns Gade, eller når vi motionerede med ham i byens mange Fitness World motionscentre.

Jeg ved at jeg har meget at være taknemmelig for her i Aarhus med alle de dejlige minder byen har givet mig med min familie og jeg ved at jeg helt bestemt vil forsøge at slå rødder i Aarhus når Karítas og jeg engang er færdiguddannede.